„ARGINTUL" DE LA BELGRAD SĂ FIE SCHIMBAT ÎN „AUR" LA MONTREAL!

De două decenii prezenți în elita mondială, câștigători a numeroase titluri (21), medalii de argint (18) și bronz (22), caiaciștii și canoiștii români s-au înapoiat de la recentele campionate ale lumii cu un bilanț în regres, sub nivelul celor anterioare, dar care confirmă, totuși, realele posibilități de afirmare, în continuare, ale acestor sportivi în arena internațională și, desigur, la Jocurile Olimpice din 1976. Trebuie să spunem că în interpretarea pur statistică a acestui bilanț — 6 LOCURI II și DOUĂ LOCURI III — supără absența „aurului" (după mulți ani), pierderea unor poziții fruntașe la câteva probe, ocuparea locului 3 în clasamentele generale (neoficiale) pe puncte (97 p — după echipele Uniunii Sovietice 127 p și Ungariei 122 p) și medalii (de asemenea, după echipele Uniunii Sovietice și Ungariei, ambele cu câte 12 medalii). Analiza, în baza acelorași repere statistice, făcută bilanțului olimpic situează, în ambele clasamente, echipa noastră pe locul 4 (după formațiile Uniunii Sovietice, Ungariei și R. D. Germane).

Fără îndoială, ne așteptam la mai mult, avînd în vedere rezultatele bune și foarte bune realizate de sportivii români la ediția trecută a C.M. — octombrie 1974, la Xochimilco — și, de asemenea, **ținînd seama că nu ne mai despart decît un an de cea mai importantă confruntare sportivă mondială, Jocurile Olimpice de la Montreal.** Finalele de la Ada Ciganlija nu pot fi, însă, după opinia noastră, reduse și cu atît mai puțin comentate și explicate exclusiv prin clasamentele generale sau cele ale diferitelor probe. Nu mai insistăm aici asupra acelor aspre, dar aproape inevitabile legi nescrise ale sportului, care stabilesc adesea nu numai clipele marilor și strălucitelor victorii, ci și pe acelea amare ale înfrîngerilor care, însă, se cer primite bărbătește, cu fair-play, cu respect pentru valoarea astăzi mai bună a adversarului, dar și cu ambiția tot atît de bărbătească a pregătirii revanșei de mîine.

În ceea ce ne privește, vom încerca să situăm și să comentăm acest bilanț în cadrul mai larg, general, al celei de a XII-a ediții a campionatelor mondiale, sugerînd cîteva repere atît pentru apropiata analiză proiectată, operativ, de federația de specialitate, cît și pentru activitatea viitoare a loturilor noastre reprezentative, insistînd, în mod firesc, asupra evoluțiilor și concluziilor prilejuite de desfășurarea finalelor olimpice.

ACEST OBIECTIV CERE CAMPIONILOR NOȘTRI UN MAI MARE VOLUM DE PREGĂTIRE, RĂSPUNDERE ȘI DĂRUIRE TOTALĂ!

Am urmărit, ca și în alți ani, cu atenție și prețuire, munca de pregătire a loturilor noastre reprezentative de caiac-canoe pentru campionatele mondiale de la Belgrad. Afirmăm, fără rezerve, că în acest an la Snagov nu s-a muncit mai puțin ca altă dată, că nimeni nu s-a culcat pe laurii cîștigați la Xochimilco sau la edițiile mai vechi ale „mondialelor". În linii mari, a fost urmat cu strictețe planul obișnuit de pregătire, s-au făcut chiar unele retușuri importante și eficiente, timpii realizați de majoritatea echipajelor selecționate au devenit recorduri ale Snagovului... Dar, după cum s-a văzut, *n-a fost îndeajuns pentru ca în finalele de la Belgrad să poată fi schimbat, măcar în două-trei finale, „argintul" (destul de numeros) cu „aurul" cuvenit campionilor.* Era nevoie — ne-am convins de acest lucru urmărind finalele de la Belgrad — ca timpii-record ai Snagovului să fie DOAR UNUL DIN CRITERIILE *de evaluare a șanselor sportivilor români de a urca — primii — pe podiumul de onoare.* Tot atît de importantă era, credem, și CUNOAȘTEREA MULT MAI EXACTĂ A VALORILOR ATINSE DE PRINCIPALII ADVERSARI, *a progreselor realizate de echipajele tinere*

Vasile Diba, *locul II în finalele de K 1 — 500 m și ștafetă*

sau cele „surpriză" de la campionatele mondiale de anul trecut, a noutăților în selecția diferitelor echipaje și în metodica de pregătire. În această ordine de idei, ne îngăduim să arătăm că o asemenea concluzie s-a desprins limpede încă de la ediția 1974 a C.M., după care, de altfel, ziarul nostru sublinia, printre altele: *„Este clar că, în viitor, cucerirea sau păstrarea pozițiilor fruntașe va fi tot mai dificilă, va cere mai multă muncă și dăruire, așezarea întregului proces de pregătire pe baze științifice, studierea atentă a tot ce apare nou în acest domeniu, căutări neîntrerupte pentru depistarea unor talente autentice care să se poată afirma rapid în arena internațională".* Știm că federația de specialitate a împărtășit, la timpul respectiv, această opinie, că biroul federal, specialiștii loturilor reprezentative au acționat în această direcție, dar SE PUTEA ȘI TREBUIA SĂ SE FACĂ MAI MULT.

Se vede că nu este îndeajuns ca astăzi să se muncească mai mult ca ieri, că trebuie stabilit exact CE și CÎT înseamnă acest MAI MULT, că fixarea parametrilor, a obiectivelor trebuie să vizeze obținerea unor performanțe maxime nu a unora CEVA mai bune—decît cele anterioare.

În contextul acelorași condiții subiective ar putea fi, de asemenea, amintite o serie de alte constatări negative — starturi întîrziate, finișuri lipsite de ritmul și tenacitatea care hotărăsc adesea cîștigătorul unei probe, surprinderea tactică de către unele echipaje adverse etc —, dar, firește, analiza acestora este, în primul rînd, de competența antrenorilor, a colegiului de specialitate, a biroului federal.

Ne vom opri, în schimb, asupra unor aspecte, e drept puține, dar care au evidențiat necesitatea întăririi responsabilității personale a sportivilor, a muncii educative în general. Cu tot respectul și prețuirea pentru talentul și valoarea lui Ivan Patzaichin (de altfel, medaliat cu argint la Belgrad), trebuie să spunem că în finala probei de canoe simplu 500 m el nu a oferit un exemplu, renunțînd — după un start slab — la lupta pentru un loc cît mai bun, atunci cînd și-a văzut risipite șansele la titlu sau la o medalie. Locul 7, după cîțiva sportivi de valoare modestă, trebuie să rămînă un accident, regretabil, în strălucita carieră a lui Ivan Patzaichin.

Cu atît mai mult a surprins abandonul altui valoros sportiv, Atanasie Sciotnic, în proba de caiac 10 000 m, care fără nici un motiv temeinic — deși era singura finală la care trebuia să participe — a renunțat după circa 2 000 m, ieșind din cursă spre stupefacția tuturora!

Ne-am obișnuit, și de aceea pretindem întotdeauna, ca TOȚI componenții loturilor de caiac-canoe să facă în TOATE împrejurările nu numai dovada talentului, a valorii și pregătirii, ci și a *puterii lor de mobilizare și dăruire deplină, de responsabilitate totală față de misiunea de cinste de a reprezenta țara noastră în marile competiții internaționale.* Exemplele amintite (în mai mică măsură s-ar putea vorbi și de altele) arată, însă, că și în acest domeniu trebuie acționat cu mai multă fermitate, continuitate și exigență și, fără îndoială, biroul federal, antrenorii lotului pot contribui cu eficiență sporită la îmbunătățirea muncii educative, pentru ca în viitor — și ne gîndim, în primul rînd, la Jocurile Olimpice — caiaciștii și canoiștii români să îndreptățească pe deplin așteptările tuturor celor care-i urmăresc cu dragoste și simpatie, care-i aplaudă cu căldură de ani de zile.

RECORD DE PARTICIPĂRI, CREȘTERI VALORICE IMPORTANTE, NOI CANDIDAȚI LA TITLURI ȘI MEDALII

Larion Serghei — Policarp Malihin, *medalie de argint la K 2 — 1000 m, medalie de bronz la K 2 — 500 m, ambele probe figurînd în programul Jocurilor Olimpice*

Asistăm, de cîțiva ani, la un fenomen obiectiv, înregistrat, de altfel, în majoritatea sporturilor: **creșterea considerabilă a interesului și, implicit, a eforturilor morale și materiale, pentru cît mai buna reprezentare a unui mare număr de țări în competițiile internaționale (în special la campionatele mondiale și la Jocurile Olimpice) de caiac-canoe.** Deosebit de concludentă în acest sens ni s-a părut a fi, mai ales, ediția trecută a campionatelor lumii, la care, în afara echipelor cu impresionante „cărți de vizită" (Ungaria și Uniunea Sovietică), am consemnat o afirmare viguroasă a echipei R. D. Germane, dar și a unor echipaje din Italia, Polonia, Spania, Norvegia, Bulgaria etc. Este motivul care ne determină, în analiza C.M. din Mexic, să adăugăm binemeritatelor elogii aduse sportivilor români concluzia că finalele de la Xochimilco au evidențiat **„mutațiile valorice în ierarhia mondială a caiacului și canoei de care va trebui să se țină seama, mai ales, în perspectiva viitoarelor campionate ale lumii (Belgrad, 1975) și a Jocurilor Olimpice din 1976".**

Confirmarea acestei concluzii a fost totală la recenta ediție a campionatelor mondiale în care, dacă ne referim doar la probele olimpice, constatăm că titlurile și medaliile au revenit sportivilor reprezentînd 9 țări, iar în clasamentul pe puncte figurează nu mai puțin de 18 echipe, din totalul celor 29 — evident record de participare care, în diferite probe, în măsură mai mică sau mai mare, a îngreunat și chiar a complicat drumul spre podiumul laureaților.

Italianul Oreste Perri, marea „surpriză" de la Xochimilco, a devenit (împreună cu polonezul Grzegorz Sledziewski) campion al lumii la K 1 — 1000 m (cîștigînd, de altfel, și proba — neolimpică — de fond!). Canoistul bulgar Borislav Ananiev a confirmat și el, cîștigînd medalia de bronz. Pentru mulți o surpriză de proporții, pentru specialiști un rezultat aproape previzibil, victoria echipajului spaniol la K 4 — 1000 m (și chiar „bronzul" cucerit în finala de ștafetă) se înscrie și ea în acele mutații valorice de care aminteam. Pot fi date și alte exemple (evoluțiile și rezultatele unor echipaje din Uniunea Sovietică, Ungaria, Polonia etc.), care atestă substanțiala creștere a performanțelor, echilibrul de forțe între multe echipe și echipaje.

Să adăugăm tuturor acestor constatări obiective faptul că ediția din acest an a campionatelor mondiale, desfășurată evident sub semnul pregătirilor și verificărilor hotărîtoare pentru Jocurile Olimpice de la Montreal, a stimulat în cadrul tuturor echipelor mari ambiții de afirmare, antrenamente mai intense ca oricînd, o susținută mobilizare a tuturor capacităților tehnice, în scopul cuceririi acelor atît de importante opțiuni olimpice.

Ni se pare evidentă concluzia că în sportul caiacului și canoei drumul totalei afirmări a devenit, astfel, extrem de anevoios, că nici o echipă nu mai poate emite astăzi pretenții la... toate titlurile și medaliile, că — în sfîrșit — pozițiile fruntașe pot fi păstrate doar cu mare greutate. Acesta este, după părerea noastră, cadrul general, fenomenul real și obiectiv existent la această oră în lumea caiacului și canoei. Real și obiectiv, însă, pentru toate echipele și de aceea este firesc să se nască întrebarea dacă, în comparație cu alte echipe, formația noastră reprezentativă, factorii de resort (biroul federației de specialitate, colegiul de antrenori, specialiștii cărora li s-a încredințat pregătirea lotului etc.) au făcut totul pentru ca bilanțul „Belgrad 1975" să exprime integral condițiile create, valoarea, talentul sportivilor, competența cadrelor tehnice, pentru ca rezultatele obținute să se înscrie la cota cerințelor formulate prin documentele de partid în legătură cu sportul de performanță din țara noastră.

Înainte de a răspunde unei asemenea legitime întrebări, reamintim, doar pentru a fixa alte cîteva puncte de referință, că în total au fost obținute 8 medalii (6 de argint și două de bronz), ceea ce arată că, în general, sportivii români s-au aflat în imediata apropiere a campionilor — în unele probe la numai cîteva zecimi de secundă! — că la unele probe olimpice au fost obținute rezultate superioare în comparație cu ediția mexicană a C.M. (K2 — 1000 m, C1 — 1000 m), că din bilanțul global trebuie să desprindem cîteva rezultate bune și foarte bune, cum sînt cele realizate de echipajele de K2 — 500 și 1000 m, K1 — 500 m, C2 — 1000 m, C1 — 1000 m, K1 — 500 m fete etc., cărora se cuvine să le adresăm aprecierile binemeritate.

Au fost, însă, după cum arătam, și mai multe motive de insatisfacție și — în ciuda condițiilor obiective pe care le-am enumerat în dorința de a înfățișa dificultatea existentă astăzi în „colecționarea de medalii" — trebuie să spunem că ele au și cauze subiective, asupra cărora — firește, fără pretenția de a le epuiza — ne oprim în celelalte comentarii din această pagină.

TOATE PÎNZELE SUS!

Concluziile noastre, pe care le supunem atenției factorilor de resort, sînt — în ansamblu — de natură să evidențieze faptul că, deși au fost pierdute unele poziții, **echipa de caiac-canoe a țării noastre și-a păstrat locul printre cele mai puternice echipe din lume, că în unele probe a lipsit foarte puțin ca reprezentanții României să-și înscrie numele pe tabloul de onoare al învingătorilor, că există resurse evidente pentru ca la viitoarele ediții ale campionatelor mondiale, dar înainte de acestea la Jocurile Olimpice, argintul să fie preschimbat în aur.** O spunem cu convingere și încredere, dar nu fără a reaminti că această afirmare nu va veni de la sine, că PENTRU CUCERIREA EI VA FI NECESARĂ APLICAREA FERMĂ A ÎNVĂȚĂMINTELOR REZULTATE DIN DESFĂȘURAREA FINALELOR DE LA BELGRAD, **o revizuire și completare a lotului, o îmbunătățire a metodicii de pregătire, stabilirea unor obiective de performanță la cote mult mai ridicate, măsuri eficiente pentru acoperirea valorică corespunzătoare a tuturor celor 11 probe olimpice, omogenizarea în toate planurile a echipajelor susceptibile de selecționare.**

Credem, de asemenea, că atît la caiac băieți, la caiac fete, cît — mai ales — la canoe, analiza tehnică a evoluțiilor și rezultatelor obținute la Belgrad, ca și a șanselor reale în lupta pentru medaliile olimpice de la Montreal, poate descoperi noi soluții și poate determina măsuri care să se exprime într-o substanțială creștere a nivelului performanțelor.

La Belgrad, echipajul **Larion Serghei — Policarp Malihin** a demonstrat o foarte bună pregătire, constanță valorică și o mare ambiție de afirmare. Referindu-ne numai la probele olimpice (altfel ar trebui să evidențiem și evoluția echipajului de caiac 4 fond, chiar și a ștafetei), putem arăta că, de asemenea, **Vasile Diba, Ivan Patzaichin, Maria Mihoreanu, Gheorghe Danilov și Gheorghe Simionov,** componenții echipajului de K 4—1 000 m (în ciuda locului ocupat) sînt sportivi de valoare mondială, capabili de rezultate din cele mai bune. Este, însă, necesar ca **la Jocurile Olimpice echipa României să alinieze la start sportivi talentați, excelent pregătiți,** PENTRU TOATE PROBELE, care să emită în mod justificat pretenții la titluri și medalii.

Sportul caiacului și canoei este de multă vreme, spre lauda celor care-l conduc și care-l practică, unul din punctele forte ale delegației olimpice a țării noastre. De la această poziție plină de răspundere, de la înțelegerea profundă a sarcinilor formulate de partid privind reprezentarea cu cinste și demnitate a sportului românesc la J.O. de la Montreal trebuie, după părerea noastră, să continue — după analiza bilanțului de la Belgrad — munca, întreaga activitate a biroului federal, a specialiștilor și, neîndoielnic, a tuturor sportivilor fruntași.

Aurul olimpic, toate medaliile de la Montreal încep să fie cîștigate acum, în acest ultim an, în această ultimă cursă a pregătirilor, dar și a ambițiilor, a marilor eforturi, a dîrzeniei și permanentei autodepășiri, o cursă în care caiaciștii și canoiștii români au toate șansele să termine învingători.

Toate pînzele sus, pentru întreaga „flotilă" a Snagovului!

Dan GÎRLEȘTEANU